

Arrest

nr. 53 996 van 29 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PEPERSTRAETE, die loco advocaat J. DURNEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker tekende een aankomstverklaring te Leuven op 24 november 2008.

1.2. Verzoeker deed een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 17 juni 2009, als partner in een duurzame relatie met mevrouw K. D.W., van Belgische nationaliteit, geboren op 19 december 1983 te Dendermonde.

1.3. Op 18 november 2009 verkreeg verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geldig tot 18 november 2014.

1.4. Op 5 juli 2010 werd de relatie tussen beiden partners eenzijdig beëindigd door mevrouw K. D.W.

1.5. Op 26 juli 2010 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 10 september 2010. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

“Reden van de beslissing: Artikel 42 quater, §1, 40 van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning, afgesloten op 17.06.2009 eenzijdig werd stopgezet op 05.07.2010. Het recht op verblijf wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 42 quater §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *“Aangezien artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing is indien: “1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België”. Dat verwerende partij op geen enkele manier in haar beslissing verwijst naar de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet; Dat zij zich in haar beslissing immers beperkt tot het stellen dat: “het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning, afgesloten op 17.06.2009, eenzijdig werd stopgezet op 05.07.2010. Het recht op verblijf wordt bijgevolg ingetrokken”; Dat verwerende partij op geen enkele manier blijkt geeft van een onderzoek naar de toepasselijkheid van bovenvermelde uitzonderingsgrond; Dat immers het beëindigen van het aangegane geregistreerd partnerschap op zich niet volstaat om de bestreden beslissing te nemen; Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; Dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet de overheid er bovendien toe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze; Dat het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; Dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de juridische grondslag (“artikel 42quater, §1, 40 van de wet van 15.12.1980”) en naar het feit dat er geen geregistreerd partnerschap meer is (“uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning, afgesloten op 17.06.2009, eenzijdig werd stopgezet op 05.07.2010”); Dat de bestreden beslissing weliswaar duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen; Dat dit determinerend motief op zich evenwel niet correct is, daar het enkel steunt op het geregistreerd partnerschap; Dat zodoende de grond waarop de bestreden beslissing geschraagd is, niet volstaat om de beslissing te dragen; Dat immers niet gemotiveerd wordt of verzoeker nog feitelijk samenwoont met Mevr. De Waele; Dat verzoeker nog tot 23.08.2010 iteli'l heeft samengewoond met Mevr. De Waele (zie Stuk 3); Dat op 23.08.2010 het verzoek tot homologatie inzake een akkoord om de gezinswoning te verlaten immers aan de rechtbank wordt voorgelegd; Dat verzoeker bovendien reeds sinds 2006 een relatie had met Mevr. De Waele; Dat zij reeds in Ghana samenwoonden; Dat verzoeker ook minstens één jaar in België heeft samen gewoond met Mevr. De Waele; Dat verzoeker bovendien kan aantonen werknemer te zijn in België (zie Stuk 2 met een selectie van de talrijke weekcontracten waarover verzoeker beschikt); Dat dit allemaal elementen zijn die ervoor zorgen dat verzoeker in aanmerking komt een beroep te doen op de uitzonderingsgrond van artikel 42quater §4, 1° van de Vreemdelingenwet; Dat zodoende de opgegeven motivering van de bestreden beslissing verzoeker niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen; Dat hierdoor niet is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; Dat dit eerste middel bij gevolg gegrond is”.*

2.3. Verzoeker werpt de schending op van artikel 42 quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet in combinatie met de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker stelt samenwattend dat in de ‘beslissing

nergens verwezen wordt naar de uitzonderingsbepalingen van artikel 42 quater, §4 van de vreemdelingenwet'. Er werd niet onderzocht of verzoeker feitelijk nog samenwoont met zijn partner. Hij heeft namelijk 'nog tot 23 augustus 2010 met haar samengewoond'. Zij hebben sinds 2006 een 'relatie' in Ghana en hebben daar samengewoond. De samenwoning in België duurde ook één jaar. Verzoeker wenst beroep te doen op de uitzonderingsbepaling van artikel 42 quater §4, 1° van de vreemdelingenwet.

2.4. De thans bestreden beslissing is de beslissing van 26 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken omdat de samenwoning, afgesloten op 17 juni 2009, ééenzijdig stopgezet werd op 5 juli 2010 door de partner van verzoeker. De beslissing verwijst als rechtsgrond naar artikel 42 quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Artikel 42quater § 1 Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister- of zijn gemachtigde in de volgende gevallen : (...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is géén gezamenlijke vestiging meer; (...)"

2.5. Verzoeker tekende een aankomstverklaring op 24 november 2008 en kreeg een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 18 november 2009, wat betekent dat de beslissing, die dateert van 26 juli 2010, genomen werd binnen de eerste twee jaar van het verblijf. Dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd door de partner van verzoeker op 5 juli 2010, hetgeen blijkt uit het rijksregister, kan door verzoeker moeilijk worden ontkend. Het Rijksregister is dan ook een officieel en bewijskrachtig document. Dat zij na de beëindiging van hun relatie nog een zekere periode feitelijk hebben samengewoond doet geen afbreuk aan de geldigheid van de thans bestreden beslissing. Verzoeker vraagt de toepassing van artikel 42 quater §4, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien : 1° hetzij het huwelijk, het, geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;"

2.6. Verzoeker zegt al meerdere jaren een relatie te hebben met verzoekster. Echter, het hebben van een relatie volstaat niet om toepassing te maken van artikel 42 quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Hierin wordt gezegd dat het huwelijk, de gezamenlijke vestiging of het geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar moet hebben geduurd, waarvan minstens één in het Rijk. Verzoeker is met zijn partner wettelijk gaan samenwonen op 17 juni 2009. Van een eventuele gezamenlijke vestiging of geregistreerd partnerschap voor die periode liggen geen concrete bewijzen voor. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Verzoeker maakt de stelling dat het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar zou hebben geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, dan ook niet aannemelijk. Artikel 42 quater, §4, 1° is derhalve niet van toepassing. Verzoeker kan niet ernstig verwachten dat het bestuur in haar motivering zou moeten weergeven of beargumenteren waarom een bepaald artikel van de vreemdelingenwet, waar verzoeker zich in zijn aanvraag overigens niet expliciet op heeft beroepen, niet om hem van toepassing zou zijn. Te meer nu dit duidelijk niet in het geval is. De bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

2.7. Verzoeker geeft blijk de motieven van de bestreden beslissing te kennen, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Wannerr uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, wordt aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Wat betreft de ingeroepen schending de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St. nr. 164.298 van 31 oktober 2006; R.v.St. nr. 167.477 van 5 februari 2007). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

2.8. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, geldt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: *“Overwegende dat het bij de beoordeling, van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid dat d: Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”* (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 van 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

2.9. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.11. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat de overheid zodoende de concrete omstandigheden van de zaak in rekening moet nemen; Dat de overheid zich voor het nemen van haar beslissing echter enkel gebaseerd heeft op de gegevens van het rijksregister waaruit blijkt dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet; Dat er buiten deze gegevens in het dossier geen enkel ander stuk te vinden is dat wijst op het ontbreken van een gezamenlijke vestiging; Dat door de overheid niet voldoende werd onderzocht of er nog sprake was van een gezamenlijke vestiging; Dat verzoeker immers nog tot 23.08.2010 in de gezinswoning gewoond heeft; Dat verzoeker bovendien reeds sinds 2006 een relatie had met Mevr. De Waele; Dat zij reeds in Ghana samenwoonden; Dat verzoeker ook minstens één jaar in België heeft samen gewoond met Mevr. De Waele; Dat verzoeker bovendien kan aantonen werknemer te zijn in België; Dat verzoeker nooit in de mogelijkheid geweest is bovenstaande argumenten te formuleren; Dat door zich louter te steunen op een eenzijdige handeling van Mevr. De Waele niet kan worden aangenomen dat verwerende partij met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel tot de vaststelling is gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat daarom het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd dient te worden; Dat bovendien het eindigen van de gezamenlijke vestiging nog niet noodzakelijk betekent dat het verblijfsrecht van verzoeker diende beëindigd te worden; Dat verzoeker nooit de kans heeft gekregen aan te tonen of de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk; Dat dit volledig haaks staat op de taak die op verwerende partij rust om op een zorgvuldige wijze haar beslissing voor te bereiden en ze te stelen op een correcte feitenvinding; Dat immers uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1884-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43); Dat, hoewel de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575), het horen wel degelijk in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist kan zijn; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding namelijk inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen; Dat verzoeker zodoende de mogelijkheid had moeten hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen; Dat verzoeker zou hebben kunnen toelichten hoelang hij reeds in Ghana met Mevr. De Waele heeft samengewoond, hoelang in België en dat hij werknemer is in België; Dat deze feiten een ander licht op de zaak zoi.iden*

kunnen werpen; Dat dit echter niet gebeurd is; Dat zodoende de zorgvuldigheidsplicht geschonden is; Dat bijgevolg het tweede middel gegrond is”.

2.12. In zijn tweede middel werpt verzoeker de schending op een beginnend van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Samanwattend stelt verzoeker dat *“de beslissing enkel is gebaseerd op het Rijksregister. Er werden geen andere stukken voorgelegd waaruit moet blijken dat de samenwoning beëindigd is. Verzoeker heeft nog tot 23 augustus 2010 in de woning gewoond. Hij werkt in België. Het beëindigen van de gezamenlijke vestiging hoeft niet te betekenen dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd moet worden. Hij heeft nooit kunnen bewijzen dat de gezamenlijke vestiging ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan 1 jaar in het Rijk. Deze elementen hadden een ander licht kunnen doen schijnen op de zaak.”*

2.13. De Raad verwijst naar de behandeling van het eerste middel en herhaalt dat de wettelijke samenwoning een einde nam op 5 juli 2010. Verzoeker ontkent deze feiten niet. Het Rijksregister levert wat dat betreft een onomstotelijk bewijs. Hetzelfde bewijs kan trouwens ontleend worden uit het *“verzoek tot homologatie inzake een akkoord om de gezinswoning te verlaten van 23 augustus 2010”*, gericht aan de vrederechter van het tweede kanton te Leuven, dat overigens zelf door verzoeker bijgebracht werd. Verzoeker zegt trouwens zelf in diens feitenrelaas dat op 5 juli 2010 mevrouw K. D.W. ééenzijdig een einde heeft gemaakt aan de wettelijke samenwoning. Nogmaals, dat verzoeker mogelijk nog enige tijd feitelijk heeft samengewoond met zijn partner, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de thans bestreden beslissing. Verzoekers verblijf werd immers ingetrokken binnen de 2 jaar na het toegekende verblijf, van zodra vaststond dat het geregistreerd partnerschap/gezamenlijke vestiging waarop het verblijf gebaseerd was, een einde had genomen. Door te verwijzen naar de verderzetting van de feitelijke samenwoning heeft verzoeker nog steeds niet bewezen een partnerschap, huwelijk of gezamenlijke vestiging te hebben gehad van minstens drie jaar, waarvan minstens één jaar in België. Van de samenwoning voor de komst naar België liggen bijvoorbeeld echter géén bewijzen voor.

2.14. Dat verzoeker in België werkt is evenwel lovenswaardig maar in deze niet relevant. Te meer daar artikel 42 quater §4, 1° van de vreemdelingenwet in casu geen toepassing vindt. Uit niets dat verzoeker aanbrengt, blijkt de beslissing onzorgvuldig zou zijn. *“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen* (R.v. St., nr. 107.624, van 11 juni 2002).” Het bestuur beschikte over voldoende elementen om op correcte en wettige wijze de bestreden beslissing te kunnen nemen. Verder onderzoek of gehoor van verzoeker was niet nodig om rechtsgeldig tot de bestreden beslissing te kunnen komen. *“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding* (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.St. 154.954 van 14 februari 2006). Verzoeker slaagt er niet aan te tonen dat de feiten uit het administratief dossier, waarop de bestreden beslissing correct is gebaseerd, niet zouden stroken met de werkelijkheid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC